

MANICI, Vasile. Arestat. Condamnat la închisoare.

MANICOVSCHI, Aculina. Născută în 1881. (vezi Manicovschi Ivan M.)

MANICOVSCHI, Axenia I. Născută în 1923. (vezi Manicovschi Ivan M.)

MANICOVSCHI, Feodora D. Născută în 1904. Din Basarabia (comuna Ursoaia, raion Cahul). Deportată în lagărele din regiunea Altai, împreună cu copiii (Nadejda, Mihai și Maria), la 6 iulie 1949.

MANICOVSCHI, Ivan M. Născut în 1881. Din Basarabia (comuna Ursoaia, raion Cahul). Deportat în lagărele din regiunea Altai, împreună cu soția (Aculina) și copiii (Axenia și Petru), la 6 iulie 1949.

MANICOVSCHI, Maria. Născută în 1928. (vezi Manicovschi Feodora D.)

MANICOVSCHI, Mihai. Născut în 1938. (vezi Manicovschi Feodora D.)

MANICOVSCHI, Nadejda. Născută în 1933. (vezi Manicovschi Feodora D.)

MANICOVSCHI, Petru I. Născut în 1925. (vezi Manicovschi Ivan M.)

MANILIUC, Gheorghe D. Născut la 3 februarie 1931, în județul Suceava. Domiciliat în orașul Petroșani. Tatăl a doi copii minori. Muncitor la I. M. Aninoasa, unul dintre conducătorii grevei de la 3 august 1977. Arestat de Securitate la 6 august 1977. Condamnat la 3 ani și 6 luni muncă în folosul comunității (la Râul Mare), la 16 septembrie 1977. În timpul detenției s-a îmbolnăvit grav de inimă. După eliberare nu a fost angajat nicăieri. A refuzat să relateze cuiva, chiar și familiei, chinurile prin care a trecut în timpul detenției și a devenit foarte retras și depresiv. A murit la 27 ianuarie 1987, din cauza bolii de inimă.

MANIOLESCU, Mircea. Născut în 1885. Arestat. A murit în timpul detenției, în 1952.

MANIOV, Ecaterina. Născută la 24 aprilie 1951, în comuna Dudeștii Vechi – Timiș. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, de la 18 iunie 1951.

MANIOV, Maria Ana. Născută la 24 decembrie 1922, în comuna Beșenova Veche – Timiș. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, de la 18 iunie 1951.

MANIOV, Marișca. Din comuna Beșenova Veche – Timiș. Domiciliu obligatoriu în satul Valea Viilor – Ialomița, de la 18 iunie 1951.

MANIOV, Petronela. Născută la 26 ianuarie 1926, în comuna Beșenova Veche – Timiș. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, de la 18 iunie 1951.

MANIOV, Petru. Din comuna Beșenova Veche – Timiș. Domiciliu obligatoriu în satul Valea Viilor – Ialomița, de la 18 iunie 1951.

MANIOV, Rafael. Din comuna Beșenova Veche – Timiș. Domiciliu obligatoriu în satul Valea Viilor – Ialomița, de la 18 iunie 1951.

MANIOV, Vichentie. Născut la 7 ianuarie 1923, în comuna Beșenova Veche – Timiș. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, de la 18 iunie 1951.

MANIOV, Vichentie. Născut la 22 aprilie 1941, în comuna Beșenova Veche – Timiș. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, de la 18 iunie 1951.

MANIȚA, Ion. Născut în 1945. (vezi Manița Maria F.)

MANIȚA, Maria F. Născută în 1914. Din Basarabia (comuna Cotiugeni, raion Briceni). Deportată în lagărele din Siberia (Kurgan), împreună cu fiul (Ion), la 6 iulie 1949.

MANIȚESCU, Gheorghe I. Din comuna Gighera – Dolj. Țăran. Arestat pentru că nu a respectat planul de însămânțări impus de stat. Condamnat la 6 luni închisoare și confiscarea averii, prin Decretului 183 din 30 aprilie 1949.

MANIȚIU, Ioan I. Născut la 19 ianuarie 1928, în comuna Poiana Sibiului – Sibiu. Din orașul Târgu Jiu – Gorj. Contabil. Arestat la 12 iunie 1954. Condamnat de Tribunalul Militar București la un an închisoare, pentru omisiune de denunț. Eliberat de la penitenciarul Târgu Jiu, la 12 august 1954. Rearestat la 22 februarie 1955. Condamnat de Tribunalul Militar București la 10 ani închisoare (sentința 610/1955), pentru agitație publică. Eliberat de la penitenciarul Craiova, la 29 octombrie 1955, prin amnistiere.

MANIU. Născut în orașul Sighișoara – Mureș. Maior. Instructor al ostașilor de origine română din Timoc – Iugoslavia. (Ostași predați românilor de armata germană, în 1940. Ion Antonescu le-a pus profesori care i-au învățat limba română corectă, istoria și geografia României, după care i-a trimis la casele lor.) Arestat în 1949 de Securitatea Timișoara (în urma conflictului Tito – Stalin), sub acuzația de spionaj.

MANIU, Gavrilă. Din orașul Brașov. Muncitor. Participant la revolta anticomunistă de la 15 noiembrie 1987. Arestat. Torturat în timpul anchetei. Domiciliu obligatoriu în județul Bistrița Năsăud.

MANIU, Gheorghe. Născut la 28 noiembrie 1920. Din localitatea Ineu – Arad. Țăran. Arestat în 1957. Torturat în timpul anchetei la Securitate. Condamnat de Tribunalul Militar Timișoara la 9 ani închisoare, pentru uneltire contra ordinii sociale, în baza unui dosar contrafăcut de anchetatori. Grațiat în 1963.

MANIU, Ion. Născut în 1913, în orașul Cluj. Arestat în 1948. Condamnat de Tribunalul Militar Cluj la 5 ani închisoare. A acceptat „reeducarea” de

la penitenciarul Pitești și, împreună cu Pătrășcanu, Iftode ș.a., a fost trimis la penitenciarul Târgu Ocna să pună și acolo bazele „reeducării” (acțiune pentru care, în 1950-1951, au venit de la M.A.I. Teodor Sepreanu și inspectorul Nemeș, ca să îi încurajeze). Eliberat în 1953. Rearestat în 1959. Condamnat la închisoare. Detenția la penitenciarul Aiud. A făcut parte din comitetul de „reeducare” și a participat la alcătuirea lucrării *Despre mișcarea legionară*. Eliberat în 1964 cu Decretul de grațiere 411.

MANIU, Iuliu I. Născut la 8 ianuarie

1873, în localitatea Șimleul Silvaniei – Sălaj. Nepotul lui Simion Bărnuțiu. Fruntaș al luptei politice pentru eliberarea Transilvaniei de sub

dominația austro-ungară. Președinte al Consiliului Dirigent al Transilvaniei (1918 – 1920), președinte al Partidului Național Român (1918 – 1926), președinte al P.N.Ț. (1926 – 1933, 1937 – 1947). Președintele primului guvern național – țărănist (10 noiembrie 1928, în urma demisiei guvernului Vintilă Brătianu), Maniu a inițiat o serie de programe: stabilizarea monetară, construcția de șosele, reorganizarea aparatului de stat în scopul creșterii atribuțiilor organizațiilor locale, sprijinirea țărănimii, majorarea subvențiilor acordate bisericilor, încheierea contractului colectiv de muncă, asigurările sociale, respectarea legislației muncii, amnistie politică, promovarea politicii „porților deschise” (intrării capitalului străin în economia

țării). În 1929 alegerile parlamentare au fost câștigate de P.N.Ț. cu 77, 76% din voturi (cel mai mare succes electoral înregistrat de un partid politic din România interbelică), însă eficiența economică a programelor sale a fost redusă simțitor de criza economică mondială din 1930. La 10 octombrie 1930, guvernul Maniu și-a dat demisia și s-a format un nou guvern național – țărănesc condus de Gheorghe Gh. Mironescu, care a întreprins acțiuni susținute pentru diminuarea efectelor crizei economice și reducerea cheltuielilor publice. Maniu a revenit la conducerea guvernului în octombrie 1932 (ministru de externe Nicolae Titulescu). A renunțat la politica „porților deschise” și a inițiat un șir de măsuri cu caracter protecționist (printre care și Legea vămilor, organizarea C.E.C. ca instituție publică garantată de stat ș.a.). În mai 1934 a demisionat de la președinția partidului, în locul său fiind ales Al. Vaida Voievod. În 1940, după asasinarea lui Nicolae Iorga, i-a trimis o scrisoare lui Ion Antonescu în care cerea: „restabilirea autorității puterilor constituționale” și măsuri destinate să asigure cetățenilor de orice categorie socială redobândirea siguranței „averii și a vieții lor”. La 18 iulie 1941 l-a avertizat printr-o scrisoare pe generalul Antonescu că extinderea operațiunilor militare ale armatei române dincolo de Nistru nu sunt înțelepte, având în vedere alianța dintre U.R.S.S. și Marea Britanie (considerate de Maniu ca viitoare câștigătoare ale războiului). În septembrie 1943 a protestat (împreună cu C.I.C. Brătianu) față de adeziunea guvernului României la Pactul Tripartit, apreciind că: „niciodată poporul român n-ar fi acceptat să stea într-o alianță

îndreptată contra democrațiilor occidentale”. La 21 decembrie 1943, o echipă de 3 agenți britanici (grupul Autonomus) a fost parașutată pe teritoriul României pentru a-l contacta pe Iuliu Maniu și a-i dovedi: „necesitatea de necontestat ca România să accepte capitularea necondiționată în fața rușilor”. Din cauza unei erori de parașutare grupul a fost arestat și adus la București, unde a fost folosit de Antonescu drept canal de comunicare cu Aliații. La îndemnul lui Gh. Brătianu, Ion Antonescu i-a cerut regelui o audiență (la 23 august 1944) pentru a-l informa că era dispus să semneze armistițiul dacă șefii partidelor politice își dădeau, și ei, acordul în scris (ținând cont de faptul că armistițiul implica pierderea Basarabiei și Bucovinei de Nord). Gh. Brătianu l-a anunțat după câteva ore că, deși nu are textul scris, președinții P.N.Ț., P.N.L. și P.S.D. sunt de acord să semneze - afirmație ce va fi contestată de Iuliu Maniu mai târziu, în procesul mareșalului Antonescu. În aceeași zi Antonescu a fost arestat și s-a constituit un nou guvern, condus de Constantin Sănătescu, din reprezentanți P.N.Ț., P.N.L., P.S.D. și P.C.R. La 31 august, în ciuda protestului guvernului român, mareșalul Antonescu și ceilalți demnitari au fost preluați de militarii sovietici. La 6 martie 1945 s-a instaurat regimul pro-comunist, prin constituirea guvernului Petru Groza controlat de P.C.R. La Conferința miniștrilor de externe ai U.R.S.S., S.U.A. și Marii Britanii, care s-a axat pe problemele organizării lumii postbelice, s-a hotărât includerea în guvernul Groza (ca o condiție pentru recunoașterea acestuia de către cele două state occidentale) a câte unui reprezentant P.N.Ț. și P.N.L.,

cu excepția lui Maniu, Mihalache și N. Lupu. La 31 decembrie 1945 a sosit la București Comisia Aliată Tripartită (Vișinschi, Harriman și Sir Archibald Clark-Kerr) ce urma să pună în aplicare deciziile Conferinței de la Moscova. Controlul și comanda au rămas însă tot ale P.C.R. La prima ședință a Comitetului Central Executiv al P.N.Ț. de după 23 august 1944 (5-7 iulie 1946), Iuliu Maniu a fost reales președinte al partidului. După câteva zile, la aprobarea proiectului Legii electorale de către Consiliul de Miniștri, P.N.Ț.-ul și P.N.L.-ul au cerut garanții pentru o corectă efectuare a operațiunilor de votare și totalizare a voturilor, dar intervenția lor nu a fost luată în considerare. În august 1946 Maniu a dat o declarație corespondenților ziarelor *New York Herald Tribune* și *Times*, în care aprecia că guvernul Groza era: „detestat de țară, rebel față de Rege și totodată în ruptură cu obligațiunile asumate față de Marile Puteri” și ca urmare nu putea reprezenta cu succes interesele României la Conferința de Pace. Din acest motiv a hotărât ca diplomații români aflați în străinătate - Grigore Gafencu, Alexandru Cretzianu, Constantin Vișoianu ș.a. – să desfășoare o activitate paralelă cu cea a delegației oficiale, aducând în atenția Aliților în principal problema Basarabiei și a Bucovinei, precum și raporturile militare și economice româno-sovietice. Tot în august 1946 a adresat un memoriu reprezentanților britanici, sovietici și americani din România, în care înfățișa cu date concrete acțiunile de violență ale autorităților împotriva P.N.Ț., cerând Comisiei Aliate de Control să impună guvernului respectarea angajamentelor luate în ianuarie 1946,

privind asigurarea condițiilor desfășurării unor alegeri libere. Concomitent i-a trimis o scrisoare lui V.I. Stalin, în care arăta că guvernul Groza: „aplică metode fasciste de represiune împotriva adversarilor săi politici”, cerându-i să intervină pentru respectarea drepturilor și libertăților democratice și pentru asigurarea: „îndeplinirii loiale a condițiilor armistițiului și a hotărârilor de la Moscova”. La 28 septembrie i-a adresat un protest prim-ministrului Petru Groza: „împotriva întrebuițării autorității publice în susținerea campaniei electorale a guvernului”. La 21 octombrie, împreună cu C.I.C. Brătianu și Constantin Titel-Petrescu, a dat publicității Acordul încheiat între cele trei partide de opoziție pentru apărarea libertăților democratice, în care se afirma că: „regimul Groza a instituit un regim de adevărată tiranie, sugrumând toate libertățile democratice” și că cele trei partide vor acționa în comun: „pentru împiedicarea abuzurilor electorale și a furturilor de urne, pe care guvernul le pregătește pentru alegerile ce vin”. La 17 noiembrie P.N.Ț.-ul a organizat la București un mare miting, la care au participat în jur de 30 000 de oameni, iar forțele de ordine guvernamentale au tras asupra mulțimii rănind mai multe persoane. Toate acțiunile de propagandă electorală ale opoziției au fost limitate, anihilate și obstrucționate de autorități – întrunirile au fost atacate de unități de șoc comuniste înarmate (soldate cu morți și răniți), nu li s-a permis să-și susțină programul sau să-și afișeze listele de candidați. La 19 noiembrie 1946, au avut loc primele alegeri parlamentare postbelice. După

terminarea numărării voturilor, în condițiile victoriei categorice a opoziției democratice, la sugestia sovieticilor guvernauții au recurs la forță: au fost alungați din centrele de votare reprezentanții Opoziției, buletinele de vot au fost arse și s-au întocmit alte liste cu rezultatele votării. Ca urmare a falsificării rezultatelor, Maniu și Brătianu au anunțat printr-un comunicat comun retragerea reprezentațiilor celor două partide din guvern (Emil Hațieganu și Mihail Romniceanu) și au adresat un memoriu președintelui Comisiei Centrale Electorale, în care au prezentat abuzurile și ilegalitățile autorităților: „guvernul a falsificat rezultatul alegerilor cu mult înainte de votare” iar „responsabilitatea pentru această imensă falsificare revine tuturor acelor care au comis fapte ce au dus la falsificarea alegerilor, sau care, deși informați asupra faptelor, nu au luat măsurile necesare remedierii situației”. În noiembrie coaliția a adresat un memoriu Secretarului general O.N.U., în care se cerea îndepărtarea guvernului prin intervenția O.N.U. și ținerea de noi alegeri sub supravegherea unei Comisii interaliate. Maniu a dat o declarație scrisă corespondenților presei străine din Capitală: „alegerile de la 19 noiembrie a.c. pot fi socotite ca o sinistră parodie jucată sub semnul falsului și al teroarei” și a difuzat un apel către democrațiile din lume (semnat împreună cu C.I.C. Brătianu și Constantin Titel Petrescu) în care solicita ajutor în lupta împotriva: „cele mai odioase dictaturi”. La 27 noiembrie 1946, P.N.Ț., P.N.L. și P.S.D.I. au dat un comunicat comun prin care declarau nule și neavenite alegerile, datorită fraudelor și terorii exercitate de guvernul Groza: „în flagrantă opunere cu realitatea și cu voința corpului elec-

toral”. Alegerile nu au fost invalidate și guvernul a fost remaniat pe baza rezultatelor falsificate. În ianuarie 1947, ziarul *Dreptatea* publică Apelul P.N.Ț. *Către națiune*, în care se lua atitudine împotriva măsurilor antidemocratice inițiate și promovate de guvernul Groza (epurarea funcționarilor de stat, a militarilor, judecătorilor, suprimarea presei partidelor democratice, încălcarea legilor țării, a drepturilor individuale și colective ale poporului român, nerespectarea angajamentelor internaționale ș.a.). În martie 1947, Maniu are o întrevedere cu reprezentantul politic american la București, Burton Berry, în care îi solicită sprijin anglo-american pentru răsturnarea guvernului Groza, chiar și cu violență. În cursul aceleiași luni, atât secretarul de stat S.U.A. cât și ministrul de Externe britanic i-au răspuns că țările lor nu se pot angaja în sprijinirea intenției sale, întrucât această acțiune ar putea avea efecte imprevizibile pentru poporul român. La 20 martie, în cadrul campaniei de compromitere și eliminare a partidelor de opoziție (aprobată de Stalin și coordonată de Vișinschi și Fedicikin, principalul reprezentant al Diviziunii de Informații a N.K.G.B.), au fost arestați 315 membri de partid, îndeosebi din rândurile P.N.Ț., iar în luna aprilie încă 600 de persoane. Într-o notă informativă a Direcției Generale a Poliției din 8 aprilie 1947, este redat următorul comentariu al lui Iuliu Maniu: „Lagărele și închisorile pot închide oamenii și-i ucide, dar nu pot închide și nici ucide ideile care circulă oricâte piedici le-ai pune. Teroarea înspăimântă omul, dar nu sugrumă ideea care biruie totdeauna când este sprijinită de lege, de libertate și de morală. Ce înseamnă

viața mea sau aceea a 50-60 000 oameni sacrificați în felul acesta, dacă este vorba ca prin jertfele vieților noastre să nască o Românie mare, liberă și neatârnată. Pe mine nu mă îngrozește nici lagărul, nici moartea și am încredere deplină în soarta bună pe viitor a României.” În iunie, Maniu i-a adresat un memoriu ministrului de interne Teohari Georgescu, în care cerea să se pună capăt prigoanei dezlănțuite împotriva aderenților opoziției și tratamentului inuman la care sunt supuși deținuții politici în închisorile din Pitești, Craiova, Gherla, Miercurea Ciuc, Văcărești, M.A.I. și Prefectura Poliției din Capitală. La scurt timp, atât guvernul S.U.A. cât și cel al Marii Britanii au adresat o notă guvernului României cu privire la nerespectarea obligațiilor privind drepturile omului stabilite prin Tratatul de pace. La 14 iulie 1947, cu aprobarea lui Maniu, un grup de fruntași P.N.Ț. (Ion Mihalache, Nicolae Penescu cu soția, Nicolae Carandino cu soția, Ilie Lazăr ș.a.) au încercat să plece din țară la bordul a două avioane I.A.R.-39 (avioane de două locuri) ce urmau să decoleze de pe aeroportul de la Tămădău, cu scopul de a informa opinia publică internațională și oficialitățile din statele occidentale despre situația din România. Fuga fusese însă înscenată de Siguranță și întregul grup a fost arestat. Tentativa de plecare în străinătate a fost etichetată drept act de „trădare națională” și P.C.R. a organizat câteva zeci de mitinguri în care manifestații au fost puși să ceară desființarea P.N.Ț.-ului, judecarea „fugarilor” și arestarea celorlalți conducători ai partidului în frunte cu Iuliu Maniu, cărui i se fixase deja domiciliu obligatoriu. La 29 iulie, Adunarea Deputaților prezidată de

Mihail Sadoveanu a adoptat moțiunea de dizolvare a P.N.Ț. Întreaga conducere a partidului a fost arestată și aproape toți membrii ei au fost condamnați la închisoare. Procesul intentat conducătorilor P.N.Ț., în frunte cu Iuliu Maniu, a avut loc în perioada 29 octombrie – 11 noiembrie 1947, în sala de festivități a Școlii Superioare de Război din București. Potrivit actului de acuzare, P.N.Ț.-ul fusese întotdeauna dușmanul poporului român, susținător al imperialismului și al reacțiunii internaționale, răspunzător direct de instaurarea dictaturii fasciste și de intrarea României în războiul din Est, fiind o organizație de spioni și complotiști care urmăreau salvarea criminalilor de război, răsturnarea prin forță a regimului democratic cu sprijinul direct al unor state străine, trădând suveranitatea, libertatea și independența națională a statului român. Maniu a fost acuzat de colaborare cu autoritățile de la Viena și Budapesta în politica de oprinare a poporului român, acuzat că „a încercat să împiedice” Unirea din 1918, acuzat că în perioada interbelică a fost „reacționar și sprijinitor al fascismului”, acuzat că în anii războiului l-a susținut pe mareșalul Ion Antonescu și atacurile împotriva U.R.S.S.-ului, acuzat că s-a opus schimbării politice de la 23 august 1944 ș.a. Presa comunistă a vremii făcea aceeași propagandă: „Poporul român este îndreptățit să ceară guvernului său să demaște până la capăt legăturile bandei conduse de Iuliu Maniu cu elementele fasciste care uneltesc împotriva regimului democrat. Focul indignării aprins în sufletul maselor populare nu se va stinge până când dușmanii refacerii economice, ai libertăților

populare și independenței naționale nu vor fi nimiciți.” (*Scânteia*, vineri 18 iulie 1947 – Silviu Brucan). În timpul procesului, conștient că sentința era hotărâtă dinainte, Iuliu Maniu a avut o atitudine demnă, respingând acuzațiile și asumându-și răspunderea pentru întreaga sa activitate politică. Adresându-se de fapt tuturor românilor, a afirmat: „Noi acuzăm guvernul de a fi instaurat teroarea, dictatura și reacțiunea, de călcarea în picioare a legilor națiunii, libertatea poporului român, drepturile sale individuale și colective. Închisorile, tortura, persecuțiile, înscenările cele mai ieftine, arestările, asasinatele, tot arsenalul infernal inventat de fascism și de Hitler a fost perfecționat, dezvoltat și aplicat cu o cruzime fără egal. Noi acuzăm că bandele sale terorizează populația care se opune dictaturii. Națiunea și partidul nu vor uita niciodată și vor binecuvânta pe cei care au căzut și cad în această luptă. Martiriul lor asigură continuitatea existenței poporului român. Noi ne închinăm în fața celor care au căzut eroic pentru apărarea drepturilor sacre ale Națiunii.”. Iuliu Maniu a fost condamnat la muncă silnică pe viață, pedeapsă comutată la temniță grea pe viață (izolare totală în celulă), degradare civilă 10 ani, confiscarea averii, plata cheltuielilor de judecată și plata în avans a cheltuielilor de înmormântare. Detenția la penitenciarul Sighet. În 1951, canonicul Maghiar Augustin a reușit să pătrundă în celula sa și să-l spovedească. A murit la penitenciarul Sighet, la 5 februarie 1953.

MANIU, Traian. Născut în comuna Zigra - Cluj. Student în anul șase la Facultatea de Medicină. Arestat la 15 mai 1948, în baza ordinului M.A.I. nr.5

din 14 mai 1948 (dată la care a început arestarea a 3 229 de legionari din întreaga țară). Condamnat la închisoare, de Tribunalul Militar Cluj. Detenția la penitenciarele Pitești și Târgu Ocna. A murit în timpul detenției, la 30 mai 1951.

MANIU, Virgil. Din orașul Brașov. Student la Academia Comercială. Arestat. Torturat în timpul anchetei la Securitatea Brașov. Condamnat la închisoare. Detenția la penitenciarul Aiud.

MANIU, Vladimir I. Născut în 1928. Din Basarabia (comuna Plop, raion Donduşeni). Arestat în 1949. Condamnat la 5 ani muncă silnică în lagăr.

MANIUC, Ivan P. Născut în 1944. (vezi Maniuc Parfenie I.)

MANIUC, Mihail P. Născut în 1941. (vezi Maniuc Parfenie I.)

MANIUC, Parfenie I. Născut în 1909. Din Basarabia (comuna Călmățui, raion Hâncești). Deportat în lagărele din Siberia (Tiumen), împreună cu soția (Vasilisia) și copiii (Mihail, Ivan și Vladimir), la 6 iulie 1949.

MANIUC, Vasilisia. Născută în 1919. (vezi Maniuc Parfenie I.)

MANIUC, Vladimir P. Născut în 1947. (vezi Maniuc Parfenie I.)

MANJARU, Maria. Din Bucovina. Profesoară de filozofie la Institutul Pedagogic din Orhei. Împreună cu un grup de 40 de elevi, a redactat un manifest în care, printre altele, scria: „Ne-am săturat de regimul și de pâinea sovietică! Vrem pâine românească! Jos bolșevicii! Jos N.K.V.D.! Jos Stalin!” Arestați în aprilie 1941, în urma denunțului unei eleve. Manjaru Maria și elevii trecuți de vârsta majoratului au fost condamnați la moarte ca: „spioni și trădători de patrie”.

MANJET, Nikolaus. Născut în 1902. Din satul Grabaț, comuna Lenaheim –

Timiș. Ridicat de N.K.V.D. și dus la muncă silnică în U.R.S.S. (Krivoi Rog), la 15 ianuarie 1945.

MANN, Anna, Născută în 1916. Din satul Iecea Mare, comuna Cărpiniș – Timiș. Ridicată de N.K.V.D. și dusă la muncă silnică în U.R.S.S. (bazinul carbonifer Donbass), la 15 ianuarie 1945. A murit în timpul deportării, la 19 septembrie 1948.

MANN, Elisabeta. Născută la 5 ianuarie 1880, în comuna Biled – Timiș. Domiciliu obligatoriu în comuna Frumușța – Galați, de la 18 iunie 1951. A murit în timpul deportării, la 9 decembrie 1951.

MANN, Iacob. Din comuna Biled – Timiș. Domiciliu obligatoriu în satul Fetești – Ialomița, de la 18 iunie 1951. A murit în timpul deportării, la 11 noiembrie 1951.

MANN, Iohann. Născut la 31 ianuarie 1899, în comuna Biled – Timiș. Domiciliu obligatoriu în județul Călărași, de la 18 iunie 1951. A murit în timpul deportării, la 19 iunie 1955.

MANN, Iosif. Născut la 25 ianuarie 1901, în comuna Biled – Timiș. Ridicat de N.K.V.D. și dus la muncă silnică în U.R.S.S. (bazinul carbonifer Donbass), la 15 ianuarie 1945. A murit în lagărul Stalino.

MANN, Maria. Născută la 31 ianuarie 1913, în comuna Biled – Timiș. Domiciliu obligatoriu în satul Olaru, comuna Roseți – Ialomița, de la 18 iunie 1951. A murit în timpul deportării, la 9 noiembrie 1951.

MANNHERZ, Mathias. Născut la 12 februarie 1900. Din comuna Sănandrei – Timiș. Ridicat de N.K.V.D. și dus la muncă silnică în U.R.S.S. (bazinul carbonifer Donbass), la 15 ianuarie 1945. A murit în timpul deportării, în 1946.

MANOFESCU, Dumitru Mitică. Primar al orașului Târgu Jiu - Gorj. Arestat în 1952. A murit în timpul anchetei la Securitatea Craiova (torturat de căpitanul Oancă).

MANOIL, Gheorghe. Din satul Cocorăști Colț, comuna Mănești – Prahova. Țăran. Împușcat de soldații sovietici, la 5 octombrie 1944.

MANOILĂ, Camil. Din orașul Hunedoara. Medic. Arestat în martie 1945.

MANOILESCU, Grigore C. Născut la 10 mai 1898, în orașul Tecuci - Galați. Din orașul Iași. Frate cu Mihai și Mircea Manoilescu. Redactor la cotidianul legionar *Buna vestire*. Arestat. Condamnat la închisoare. A murit în timpul detenției.

MANOILESCU, Mihail C. Născut la 9 decembrie 1891, în orașul Tecuci – Galați. Descendent al logofătului Ion Tăutu, frate cu Grigore și Mircea Manoilescu. A absolvit Școala de Poduri și

Șosele ca șef de promoție. Președinte al Asociației Generale a Inginerilor din România, al Comitetului Român de Comerț Internațional și al Uniunii Camerelor de Comerț și Industrie. Profesor de economie politică la Universitatea București. A participat la multe conferințe internaționale, a publicat articole, studii și eseuri. Deputat în mai multe legislaturi, a fost un apropiat al generalului Averescu și al prințului Carol. Adeptul partidului unic, s-a desprins de Partidul Poporului (în 1933) și a înființat Liga Națională Corporatistă. Ministru de

finanțe (31 iunie 1926 – 4 iunie 1927), ministrul lucrărilor publice (12 iunie – 10 octombrie 1930), ministrul industriei și comerțului (10 octombrie 1930 – 6 iunie 1932), ministru de externe (4 aprilie – 4 septembrie 1940). Disponibilizat din învățământul universitar în 1947. Arestat la 19 decembrie 1948. Detenția la penitenciarele Jilava, Ocelele Mari și Sighet. A murit în timpul detenției, la 31 decembrie 1950. În 1953, pentru a se justifica arestarea, a fost condamnat în lipsă la 15 ani muncă silnică - la aproape 3 ani de când fusese aruncat în gropile comune de pe malul Izei.

MANOILESCU, Mircea C. Născut la 23 aprilie 1885, în orașul Tecuci – Galați. Frate cu Mihail și Grigore Manoilescu. Membru al Partidului Poporului condus de mareșalul Averescu. Arestat la 15 august 1952. A murit în lagărul Galeș, în 1952.

MANOLACHE, Anca C. Născută la 26 ianuarie 1923, la Iași. Din București. Licențiată în litere, drept și teologie. Asistent universitar. Arestată în februarie 1959. Condamnată la 9 ani închisoare pentru favorizarea delictului de uneltire. Detenția la M.I., Jilava, Miecurea Ciuc, Arad, Gai, Oradea. Eliberată în 1964.

MANOLACHE, Antolie. Din Banat. Ofițer în rezervă. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, de la 18 iunie 1951.

MANOLACHE, Dumitru P. Născut la 11 iunie 1898, în comuna Bratovoiești – Dolj. Arestat, la 21 februarie 1959, pentru propagandă contra colectivizării. Torturat în timpul anchetei la Securitatea Craiova. Condamnat la 8 ani muncă silnică. Detenția în lagărele din bălțile Dunării.

MANOLACHE, Emilia. Din județul Constanța. Domiciliu obligatoriu, din 1951.

MANOLACHE, Ion. Din comuna Străoane – Vrancea. Podgorean. Arestat în august 1950, ca participant la revolta țărănească. A murit din cauza torturilor, în timpul anchetei la Securitatea Galați.

MANOLACHE, Iordache. Din București. Secretarul circumscripției P.N.Ț. nr. 29. Arestat la 15 august 1952. Detenția la penitenciarul Ghencea, lagărele Poarta Albă și Coasta Galeș. Eliberat la 1 mai 1955.

MANOLACHE, Ivan. Născut în satul Văcăreni, comuna Luncavița – Tulcea. Arestat, pentru împotrivire la colectivizare. Condamnat la 8 ani închisoare, în 1951. O parte din detenție la penitenciarele Constanța și Galați.

MANOLACHE, Liana. Fiica generalului C. Busuiocescu. Arestată împreună cu sora sa.

MANOLACHE, Nicolai. Din satul Văcăreni, comuna Luncavița – Tulcea. Țăran. Arestat în 1951, pentru împotrivire la colectivizare. Condamnat la 6 ani închisoare. O parte din detenție la penitenciarele Jilava și Gherla.

MANOLE, Constantin. Din București. Președintele circumscripției P.N.Ț. nr. 23. Arestat în timpul manifestației de la 8 noiembrie 1945.

MANOLE, Constantin C. Născut la 20 mai 1905. Domiciliu obligatoriu, un an și 2 luni, din 1951.

MANOLE, Dionisie. Din București. A scris postulul de radio *Europa liberă*, anunțând că va face greva foamei dacă nu i se dă viza de plecare din țară. Arestat. Condamnat la un an închisoare (sentința 6 435/29 octombrie 1978), pentru tentativă de trecere frauduloasă a graniței.

MANOLE, Dumitru. Din comuna I.C. Brătianu – Călărași. Membru P.N.Ț. Arestat în 1949.